

RENAȘTEREA

Organul Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.



„Deci, cel ce va strica vr'una din aceste porunci mai mici, și va învăța așa pe oameni, mai mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel ce va face și va învăța, acela mare se va chema în împărăția cerurilor“.

Matei 5, 19.

CA TOȚI SĂ FIE UNA

Concesiile făcute de Biserică ordinei sociale sunt acte logice bogat justificate de însuși spiritul Noului Testament: „Stăpânirile sunt dela Dumnezeu“, „Supuneți-vă stăpânilor“, „Dați Cezarului ce este al Cezarului...“ etc.

Justificarea acestor concesiuni este însă întărită mai ales de finalitatea etice creștine: „Împărăția cerurilor“. „Împărăția Lui nefiind din lumea aceasta“, întâmplările sau rânduelile vieții pământene sunt accidente derizorii în iconomia mântuirii. Pentru ori ce creștin este deci ușor să cedeze stăpânirii lumesti, să se supună anumitor obligațiuni, întrucât urmând Noului Testament, el devine moștenitor al „cetăților lui Dumnezeu“ din „împărăția veșnică“.

Această concesie largă a insului creștin față de rânduelile sociale a fost motivul cel mai de preț al bunelor relații dintre creștinism și ordinea socială.

Limita concesiilor însă este conturată de anumite granițe. Omul creștin „dă Cezarului, ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.“

În chestiunile dogmatice, în problemele mântuirii sufletului, în problemele fundamentale ale teologiei, spiritualitatea lumii ortodoxe a păstrat o riguroasă atitudine de neconcordanță, de puritate. Am putea spune, chiar că pe măsura ce a fost docilă cu „partea cezarului“, eschivându-se dela imistiuni, dela târguelile obișnuite vieții politice, ortodoxia a avut bunul prilej de a se fortifica, de a se adânci în procesul de interiorizare, de pătrundere harică spre Hristos, pe tainicile căi ale studiului, trăirii, inspirației și rugăciunii.

De aceea, astăzi, Biserica ortodoxă n'are istorie la fel de majestoasă ca alte surori, n'are împărați, miniștri sau „personalități“ politice, n'are instituții quasi-militare, castele cu contra-forturi de granit, zidiri cari ca orice cetate alcătuită

de mâna omenească presupun trudă și năruire.

Are în schimb ortodoxia *profunzimea, cheia isvoarelor* pe care singură le-a potecit de multe veacuri; *nepătrunsele drumuri* către sufletul omenesc majestos în simplitate și atotputernic prin curățenia lui inițială.

Are în schimb ortodoxia *formele de viață nestricate* de cos-

smerenie inchipuită avea în Hristos omul, preotul și Fiul lui Dumnezeu.

Ca și neamul în care a crescut, *ortodoxia românească*, n'are istorie lumească, nici cetăți ogivale. Are în schimb neamul întreg mărturie pentru cele ce-a petrecut împreună și pe Dumnezeu pentru toate câte a năzuit mântuirii sale.

Aceasta Biserică națională ca alcătuire istorică și universală ca perspectivă finală, prisosește



Un Domn, o credință

mopolitism, neprăfuite de pudra mondenității supusă fluctuațiilor capricioase, forme de viață care pot servi tuturor, astăzi ca și în trecut, la deslegarea nodului gordian pe care patimile și veacurile l-au legat cu potrivnicie înprejurului omului ce se vrea mântuit.

Are în schimb ortodoxia *biserică vie*, în care isvoarele harului pornesc de sub prundișul oaselor miilor de mucenici nenumiți, har pe care îl dăruiește cu o sfântă risipă tuturor fiilor săi ca și străinilor ce adastă la porțile sale.

Are *ortodoxia preoțimea ei*, numai a ei; preoțime care moștenește taina unică a mării înaintea lui Dumnezeu: *smerenia*. Smerenia harică a omului conștient de mărimea lui Dumnezeu și de puținătatea firii sale,

în chemările sale către *strângerea laolaltă a turmei lui Hristos*. Ea sângerează și lăcrămează pentru toți rătăciții lumii, pe care i-ar vrea intrați pe „ușa cea strâmtă“ în staulul unde păstor se află Hristos Domnul.

Chemarea ortodoxiei către toate neamurile pământului este chemare de mamă bună, istovită de așteptare, dar nesfârșit iertătoare în dragostea ei de Hristos și de bună rânduială între oameni.

Ortodoxia mijlocește prin repetite rugăciuni harul lui Dumnezeu, har ce-l vrea revărsat peste mințile și inimile tuturor oamenilor, *ca toți una să fie* din nou, așa cum Hristos unul singur este și o Biserică a zidit mântuirii lumii.

Ortodoxia își apără instituția cu puterea martirului, pentru că

știe, simte și crede desăvârșit și neinteresat că aceasta este casa mântuirii tuturor.

Conștiința acestei moșteniri unice ca și îndatorirea de a răspunde despre buna păstrare a cheilor împărăției lui Dumnezeu ce se află în mâinile noastre, ne creiază *obligația apologetică* de apărători ai credinței cum și *acțiunea misionară* de a răspândi legea creștină ortodoxă la toate neamurile, unind pe cei răzlețiți, aducând la vatră pe cei rătăciți, botezând cu semnul mântuirii pe cei neinițiați.

În casa cea mică, în cadrul neamului românesc, ortodoxia are aceași misiune, perspectivele fiind doar miniaturate. În casa neamului *ortodoxia este temelie de veacuri* a progresului pământesc și a desăvârșirii morale a neamului.

Lege, alta decât ortodoxia, nu se află între noi și tâlcuitorii grăbiți sau răuvoitori nu pot răstălmăci evidența.

Legea românească, — ortodoxia, cheamă prin glasul dragostei de frate pe toți fiii neamului la unire. Unirea în Hristos și în una singură Biserică a Lui.

Unirea inimilor și a cugetelor în apărarea moștenirii lăsată de Împăratul Golgotei nouă prin apostoli, mucenici și preoții înaintași.

Aceasta *unire în biserică ortodoxă* o cerem, fiindcă ea este straiul cel mai potrivit firii neamului, fiind asemenea și cel mai nesdruncinat zapis al drepților noastre pe aceste plaiuri. Prin ortodoxie rânduit-am în trecut și vom rândui mâine pietrele așezării noastre ca neam în mijlocul celorlalte seminții ale lumii. Ortodoxia singură ne poate îndruma în viitor.

Din tot cugetul nostru, din toată puterea dragostei chemăm frații și fii aceleași familii naționale la unire sub bolta unei singure Biserici și sub binecuvântarea unui singur Dumnezeu, Hristos.

Părintele GHEDEON

Chemări spre culmi

Amintiți-vă că în fiecare din noi geme un sfânt! „Fiți sfinți“, nu e povață, ci poruncă. Lupta noastră, din straja dimineții și până în noapte, trebuie să fie: de a descătușa sfântul ce plânge în adâncul firii noastre.

Niciodată în viață nu ai putut să te ridici pe culmile înșorite ale virtuților? O, și dacă ai fost, nu-ți mai amintești privescile frumoase, sorbite în clipele acelea? Icoana aurorii, văzută de acolo și s'a șters cu totul din suflet? Nu-ți mai amintești, cât îți era de silă de negura văilor, de smârcul ponoarelor? Nu ți se sgudue sufletul, când îți amintești de căderea aceea? Ori căderea a fost așa de groaznică, încât nici n'ai simțit-o? Zguduitura a fost așa de mare, încât a spulberat orice urmă de lumină din tine?

Unde ești? pe ce drumuri te afii în clipa aceasta? Intrebă-ți conștiința. Ea e ecoul voinței lui Dumnezeu. Și dacă ea nu-ți răspunde, atunci cu siguranță zace înfrântă de greul gresalelor. Atunci singurătatea ce te înconjoară trebuie să te înspăimânte.

Dacă te-ai trezi baremi acum și de ai striga cu înflăcărare: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeu!“ De ți-ai ridica pentru o clipă ochii din pulberea pământului, lăsându-ți fruntea sărutată de azurul cerului, și ți-ai cunoaște menirea! Ți-ai aminti al cui fiu ești și că un tată, cu brațele deschise te așteaptă. I-ai înțelege vrerea și ai alunga din suflet și din toată firea ta întunericul, și coroana sfințeniei din nou ți-ar încununa capul.

„Veniiți la Mine toți...“ e strigătul ce te cheamă din văi, spre culmi. E glasul ce întrece toate marginile prin

nemărginita bunătate. Și tu sta-vei oare nepăsător, neascultându-l? Numai ascultând și urmând acestei chemări, vei umbla pe adevărata „cale“ ce duce la „viață“.

„Veniiți la mine“, e chemarea Dumnezeului nostru, în care se cuprinde întreaga bunătate și dragoste a Lui. Ne vrea pe toți lângă Sine, ne vrea sfinți. Și cât de lămurit spune mai departe: „Câți nu sunt cu mine împotriva mea sunt“.

Gândește-te, că de nu te lupți eroic, pentru a trăi cu Hristos, cu siguranță ești prietenul lui mamona.

De nu te lupți eroic pentru a te ridica pe culmi, cu siguranță, putrezești în fundul cineștie cărei mocirle.

Dar nu. Noi suntem croiți pentru cer. Pământul e prea mic pentru a mulțumi un suflet. Adâncul nostru e întruna răscolit de dorul unei lumi, ce o simțim întinzându-se dincolo de marginile celor văzute, în veșnicie.

Chiar de ar fi să ardem ca tămăia pe jarul suferințelor, năzuințele noastre vor fi miros de bună mireasmă, pline de rod, cu atât mai plăcute înaintea lui Dumnezeu.

Fiecare picătură de sudoare, căzută de pe frunțile noastre, urcând culmile, se va preschimba într'o floare. Fiecare lacrimă de căință se se va preschimba într'o făclie aprinsă în calea mântuirii noastre. Iar de ne-am topi, din cenușa noastră se va scula un alt neam, ce va dăinui în veac, răsfrângându-se ca în primele zile a creației, în lumina unei veșnice dimineți, pe culmi...

Ierom. I. CHIRA



Mărturisirile unor episcopi antihitleriști

Cu prilejul Conventului mondial, ținut de reprezentanții Bisericii luterane în vara anului trecut la Lund (Suedia), *Episcopul Lund din Hannover*, care fusese arestat și condamnat la moarte după 20 Iulie 1944, a făcut mărturisiri de mare interes, din cuprinsul cărora episcopul luteran al Austriei *Gerhardt May* din Viena reproduce într'o circulară, adresată credincioșilor săi, următoarele:

„Lupta de 12 ani (a Bisericii contra hitlerismului) ne-a descoperit caracterul lumii; nu mai este cu putință să contemplăm lumea cu optimism fără niciun temei. Dar și caracterul adevărat al Bisericii ni s'a lămurit: noi am învățat să trăim din cuvântul, care în cei slabi își arată tăria...“

Europa întreagă s'a lăsat orbită de strălucirea demonică a celui de al 3-lea Reich. Înțelepciunea omească, dacă nu e luminată de Duhul lui Dumnezeu, duce totdeauna în rătăcire. Am învățat, că omul nu poate produce religie din sine însuși. O astfel de religie împinge doar la

idolatrizarea umanului și la bestializarea insului. *Unde încetează frica lui Dumnezeu*, care este fundamentul înțelepciunii, *începe frica de oameni*. Descoperirea lui Dumnezeu în Iisus Hristos a format tainica temă fundamentală a acestor 12 ani (1933-1945) căci lui Dumnezeu nu-i place să fie descoperit prin oamenii mari ai istoriei.

Taina izbăvirii nu este înțeleasă de nicio inteligență lumească. Biserica devine biserică prin aceea, că învață să urmeze cuvântul și că trebuie să pătimească. Importanța rugăciunii și a sacramentului a fost trăită din nou și în chip nemijlocit. În anii de luptă biserică în Germania am învățat, că *dela Dumnezeu derivă dreptul de împotrivire contra nedreptății*. Arma creștinului e numai cuvântul, nimic altceva.

Lupta bisericii s'a desfășurat în două faze: *biserica luptătoare* (cu manifestațiuni de masse etc.) și *biserica pătimitoare* (când presa și intrunirile fiind interzise, n'a mai rămas pe seama bisericii decât serviciul divin). Acum este ceasul încercării.

cării. Căci ființa lumii nu s'a schimbat și biserica din Germania trebuie să arate acum, dacă în adavăr a învățat ceva în cursul menționatei lupte.“

Iar Episcopul *Berggrav* din Oslo, care fusese și el arestat, a spus că:

1. Nu e nici o deosebire între teologie și viață; teologia a devenit *forță vie*. De bucurie mare am fost cuprinși, când ne-am dat seama că suntem purtați de forța aceasta.

2. Biblia ne-a devenit dintr'odată *actuală ca un organ cotidian*. Ea ne-a dat lozincile, precum și îndrumările, cu totul concrete pentru lupta de fiecare zi. Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost *hrană și povață* mai mult decât oricând înainte. Dum-

nezeu ne-a devenit cea mai sigură experiență personală.

3. O nouă experiență obștească a pus stăpânire asupra noastră. Ne-am simțit contopiți în Dumnezeu, iar ca oameni contopiți în biserică. Aceasta s'a întâmplat prin cuvântul profetic al Bisericii ca mărturisitoare a eternului adevăr.

4. Am simțit puterea rugăciunii mai mult decât oricând, atâtădată. Firește pe unii îi îmbrâncise atât de mult nenorocirea, încât nu se mai puteau nici ruga. Dar ne-am obișnuit a ne ruga *unii pentru alții*. Puterea rugăciunii ne-a devenit cea mai profundă experiență personală, chiar și în caz că nu ni se împlineau cererile.“ — I. L. —

In legătură cu centenarul revoluției din 1848

— Un apel —

Anul acesta se 'mplinește un veac dela revoluția deslăntuită de Craiul Munților pentru dreptatea națională și socială a neamului nostru.

De sigur, istoria acestei revoluții a fost scrisă în mai multe rânduri. Ultima lucrare monumentală asupra ei este a eruditului academician Prof. Silviu Dragomir.

Totuși, mai sunt eroi și fapte ale mării involburări din 1848-1849, cari nu trăiesc decât în tradițiile, legendele și poeziile populare nescrise, deci în ceea ce numim predania orală a poporului nostru.

Cu acest prilej e bine să se adune în scris toate aceste tradiții, legende, poezii — câte vor mai fi trăind în amintirea bătrânilor — ca niște vestigii prețioase ale vremilor mărețe de acum o sută de ani.

Aceasta lucrare nimeni n'o poate face mai ușor și mai bine ca preoțimea noastră. De aceea o și invităm s'o săvârșească. Sa va aduna în felul acesta, dacă nu documente de o indiscutabilă autenticitate, cel puțin un material educativ de valoare.

Prea Cucernicii Preoți ne vor trimite materialul adunat până la data de 1 April 1948.

BIBLIOTECA PREOTULUI

În preajma ultimelor sărbători ale Crăciunului, Consiliul Eparhial a dat o circulară, invitând pe cucernicii preoți să trimită la Centru câte-o listă a cărților din biblioteca lor personală, precum și a celor din biblioteca parohiilor ce le păstoresc.

Desigur circulara n'a purces doar dintr'un capriciu administrativ, ci din frământarea unor gânduri mai înalte. Cărmuirea eparhială vrea anume să cunoască intensitatea, lărgimea și caracterul preocupărilor cărțurărești de care e purtată preoțimea noastră. Fiindcă aceste preocupări pot alcătui un criteriu pentru neconținutul educației de sine a preotului, ca și pentru apostolescul său devotament în slujba mântuirii poporului credincios.

Pentru care pricină biblioteca unui preot poate fi socotită drept cea mai elocventă carte de vizită a lui.

Dacă biblioteca preotului e alcătuită mai ales din cărți de teologie — cum e și firesc — asta-i o dovadă că e frământat mai mult de problemele cuprinse în „partea cea bună“ a Mariei. În schimb, dacă rafturile din biroul său sunt încărcate mai ales cu cărți de gospodărie, însemnează că-i sunt mai dragi „alergările“ Martei.

Nu punem aceste alternative ca și când s'ar exclude una pe alta. Dimpotrivă, le punem pentru a le împăca, ierarhizându-le după criteriul misiunii preoțești. Căci dacă în ale gospodăriei preotul poate fi înlocuit, măcar în parte, și de alți credincioși mireni — uneori pregătiți anume pentru aceasta — în câmpul propoveduirii cuvântului dumnezeiesc și al săvârșirii sfintelor taine el nu poate fi substituit prin nime. De-aci lozinca dreaptă: Acestea să le faci, iar acelea să nu le lași.

Nici literaturii frumoase nu-i șade rău în biblioteca unui preot. În definitiv literatura e viață — desigur viață văzută prin temperament — și, de aceea, chiar dacă o cetim fără intenții didactice, ea ne înțelegește. Evident, mai ales pe cei vârstnici, că cei mai mărunți nu totdeauna sunt în stare să pătrundă mai adânc în lucruri, osebind grâul de neghină.

Biblioteca preotului trebuie să fie ca o vistierie din care poți scoate și lucruri vechi și lucruri nouă (Matei 13, 52), după trebuință. Numai având o asemenea bibliotecă va putea preotul împlini porunca sfântului apostol Pavel: „Toate să le ispițiți, ce este bun să țineți!“ (I Tes. 5, 21).

Firește, nu oricărui preot îi poți cere să aibă o bibliotecă

mare. Fiindcă asta costă bani mulți. De-o seamă de cărți bine alese însă niciun preot nu se poate dispensa. Niciunul. Fire-ar el cu stea în frunte, tot îi trebuie o Biblie, o Concordanță, un Comentar, o Istorie bisericească, o colecție de pilde, câteva cărți de predici, plus alte câteva cărți mai cuprinzătoare și mai reprezentative din cele ce apar în fiecare an.

Că învățătura de credință ră-

mâne aceeași, dar graiul și felul de propoveduire se schimbă după oameni și vremi.

Cetind unele ca acestea, suntem încredințați că preoții noștri își vor cerceta cu tot dinadinsul „vistieria“, căutând să și-o întregască după cum se cuvine, ca să aibă de unde scoate „lucruri vechi și lucruri nouă“, spre a se zidi ei înșiși și spre a povățui, cu tot mai bună izbândă, turma cea cuvântătoare.

D. P.

Mulțumire

*Cu suflet coplesit de-atâta bine
Cât Doamne, Tu mereu mi-ai arătat,
Se'nchină 'ntreaga-mi fire către Tine,
Cântându-Ți mila sfântă ne'ncetat...*

*— Mi-au străbătut ungherele ființei
Puterea și-al Tău har nespus de mare,
Sădind în ele bobul umilinței,
Să-Ți crească Ție jertfă slăvitoare.*

*In toată-a mea viață, Sfinte,
Nevrednic de divina Ta iubire,
Infrânt Iți cad eu astăzi înainte,*

*Și-Ți cer, cu ultima putere a firii,
S'aprinzi viața-mi torță prea fierbinte,
Lumină 'n veci vărsând imnul măririi!...*

I. RĂILEANU

Pentru adâncirea dreptei noastre credințe

*Incepând cu ziua de Sâmbătă
6 Martie a. c. — în cadrul fiecărei
Vecernii de Sâmbătă seara
(ora 5) se vor ține în Catedrala
noastră din Cluj meditații religioase
pentru luminarea și întărirea
drepte credințe.*

Iată programul acestor meditații:

6 Martie, Prof. Dr. Izidor Todoran: „Psihologia convertirii“.

13 Martie, Prof. Dr. Ioan Zăgreanu: „Spovedania ca mijloc de convertire“.

20 Martie, Prof. Dr. Liviu Munteanu: „Convertirea sf. Ap. Pavel“.

27 Martie, Prof. Gheorghe Noveanu: „Nicodem și Samaritanca“.

3 Aprilie, Prot. Florea Mușșanu: „Convertirea sf. Iustin Martirul“.

10 Aprilie, Prof. Ion Bunea: „Convertirea fericitului Augustin“.

17 Aprilie, Prof. Augustin Faur: „Convertirea sf. Veronica“.

24 Aprilie, Prof. Emil Nicolescu: „Convertirea Mariei Magdalena“.

Ținerea lor va fi anunțată și în Catedrală după sf. Liturghie. La aceste sfinte slujbe și meditații sunt invitați să participe toți creștinii din cuprinsul cetății noastre, spre întărirea și mângâierea sufletului lor.

Pe ușa Catedralei în fiecare Duminică se va afișa titlul meditației și numele vorbitorului din Sâmbăta viitoare.

Hristos în centrul vieții preoțești

Dumnezeu ne cere prin Fiul Său să fim desăvârșiți, precum și Tatăl nostru cel din ceruri desăvârșit este. (Mat. 5, 48). Să ne recunoaștem nevrednicia și nimicnicia, în fața Lui. Din lume suntem dar nu ni se mai îngăduie să fim din lume (Ioan 17, 16). Ne poruncește să fim curați în mijlocul stricăciunilor, smeriți în mijlocul bunătăților, săraci în mijlocul bogățiilor, sfinți în mijlocul păcatelor și nebiruiți în mijlocul vrășmașilor. Precum soarele nu se poate străvedea decât în Ilmpezimea de cleștar a unei ape curate, tot astfel, nu-l putem vedea și avea pe Dumnezeu, decât în adâncul de lacrimă al unei inimi curate.

Curățenia cugetului, cucernicia vieții, în mijlocul turmei, căldura evlaviei și a iubirii. Aleasa postire, duhul blândeții și al smereniei lucrează desăvârșirea. Iar desăvârșirea este apoteoza strădaniilor și opintirilor vieții noastre duhovnicești, în apostolie, — ca să putem da răspune bun la înfricoșatul județ al lui Hristos.

Trebue să depunem tot sporul ostentelilor noastre, cu osârdie întru potrivirea vieții noastre cu a Mântuitorului, ca să fim pentru păstoriții noștri icoana omului lui Dumnezeu. Umblând pe pământ să coborâm mireasma cerului, pe întinsul câmp al propoveduirii noastre.

CARTE POSTALĂ

Frazele în cari e vorba de raportul de posesiune arătat prin numele relativ sunt pentru mine un criteriu fără greș în a mă lămuri dacă cineva știe sau nu știe românește. Unul din categoria celor dintâi va scrie deci: „Elevii, ale căror cărți sunt ferfeniță...“ Sau: „Elevule, ai căror obraji sunt îmbujorați...“ Fiindcă ale, ai etc. se referă la posesiune, nu la posesor, după cum greșit cred cei ce scriu: „Elevii, ai căror caiete etc.“ sau: „Elevule, ale căror obraji etc.“ Cei mai mulți socotesc însă că ies din încurcătură scriind: „Elevule, a căror obraji etc.“ Asta, ca licență poetică mai merge. În proză însă nu-i decât o greșală gramaticală. Imprejurarea c'o fac mulți, nu-i o scuză, ci dimpotrivă.

D. P.

Lucrarea de evanghelizare, trebuie să treacă pe primul plan al activității noastre, pentru întipărirea chipului lui Hristos în viața celor mulți. Propoveduește cuvântul, srările asupra lui cu vreme și fără vreme (2 Tim. 4, 2); căci cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi legat și vai nouă de nu vom propovedui, (2 Tim. 2, 9), — ne grăiește marele Apostol. Predicarea cuvântului Evangheliei mântuitoare, în Dumineci și sărbători, precum și cu alte prilejuri de activitate pastorală, e dovada intensei trăiri în Hristos, străbătută de duhul muncii conștiente și al jertfei, pentru binele turmei cuvântătoare. Dând obștei dreptcredincioase înțelepciune dumnezeiască, din sfeșnicul ființei noastre, cu toată căldura inimii. Căci numai cel ce va face și va învăța acela mare se va chema întru împărăția lui Dumnezeu. (Mat. 5, 10).

Idealul spiritualizării vieții păstoriților noștri nu trebuie să fie numai o teorie platonice și o formulă oficială, rostită patetic de pe amvon sau dela catedră, ci trebuie să devină o realitate în viața noastră pastorală. Viața noastră nu trebuie să fie robită de oportunitățile materiei, mereu cu gândul la grăsimea pământului, căci astfel slujba noastră e fariseism și autoînșelare. Intr'adevăr necazurile și greutățile familiare sunt multe și mari.

Dar toate acestea n'ar trebui să'mpedice revărsarea de prisosuri spirituale, în cercul nostru de activitate, pentru a ne deprinde să deslușim dincolo de existențele provizorii, esența permanentă și veșnică, a spațiilor transcendente. Descătușați fiind de legăturile cărnii răsvrățite și slobozi de grija cea lumească, roboitare de suflete, cu sete de repaos, vom avea senzația interiorizării lui Hristos în lăcașurile ființei noastre. Și atunci vom simți cum crește în noi puterea cea mare, de care se sfarmă toate uneltirile răului. Voința morală ni se încheagă și rezistă ca stâncă și spuma ademenirilor netrebnice dispare slăbănoagă. Și coplesiiți de plinătatea dumnezeirii, razele de lumină se vor resfrânge în viața păstoriților noștri, ca bine făcând și umblând întru numele Domnului. Spulberând astfel, pentru totdeauna din mentalitatea oamenilor jenanta vorbă proverbială: Fă ce zice popa iar nu ce face popa.

Să menținem legătura cu poporul, ca în toată bună vremea, identificându-ne cu necazurile lui, cu nădejile și aspirațiile lui, ca să nu rătăcim și să cădem în osândă.

Din izvorul sufletului nostru, al celui mai curat idealism, să-l primenim și să-l întărim, cu stropi de „apă vie“, în toate manifestările lui de viață și în toate trebuințele: religios-morale, culturale sociale și economice.

Să fim cu luare aminte la orice durere, suspin și la orice lacrimă, precum zice Scriptura: Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi (Ioan 10, 11). Căci niciodată parcă n'a fost mai reclamată trezvia con-

științei chemării preoțești, ca astăzi, — când puterile noastre sunt chemate să fie mai osârduitoare și mai întregi.

Să nu ne înspăimânte ura și disprețul, pentru că „eu v'am ales pe voi din lume și știți că pe mine mai întâi decât pe voi m'a urit“, — ne spune Mântuitorul, De aceea, să nu zăticnim în îndoeli, ci fără pregetare și strădălnici fiind să împărțăm poporul din undele sălătătoare ale vieții în veci neînsetate, ca să murmure în taină, în căutarea lui Hristos și să vadă că ne urăște în zadar.

Mai întâi de toate, noi trebuie să fim pildă vrednică de urmat, pentru cele ce le-am predicat. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor — ne spune Mântuitorul — ca văzând faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri“ (Mat. 5, 16). Să ne nevoim a rămânea ceea ce putem să fim: „lumina lumii“ și „sarea pământului“. Lumina nu se pune sub obroc ci în sfeșnic, să lumineze tătura celor din casă (Mat. 5, 15). „Iar dacă sarea își va pierde puterea de a săra, atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni (Mat. 5, 13).

Vai de preotul care este sminteală păstoriților săi, prin viață nesăbuită, umblând îmbătat de toate plăcerile vieții, aducătoare de moarte ori făcând din Biserică prăvălie și din slujba preoției simbriașul celor sfinte. Pentru unii ca aceștia securea să la rădăcină și vai de sufletul lui pierdut în gheenă.

Câte ponoase nu poartă tagma preoțească, pentru unii năimiți și nechemați. Cine n'a auzit persoane laice și roboțiți ai satelor noastre, tânguindu-se de felul cum unii slujitori ai altarului își înțeleg misiunea. Sunt destule cazuri, când unii dintre noi vedem în preoție o carieră, ne considerăm niște profesioaliști, pe când slujba preoției este o aleasă chemare, o sfântă misiune și un strădălnic apostolat.

De câte deprinderi trebuie să ne desbarăm, ca să împlinim chemarea divină! În ce atmosferă trebuie să respire conștiința noastră și spre ce țărături ideale trebuie să vâslească ființa noastră, pentru a se înfrupta de povețele nemuritoare ale Evangheliei, ca viața noastră cea de toate zilele, să fie centrul puternic de sfințenie pilduitoare.

De câteori nu simțim furișându-se tiptil în noi, duhul lumii, cu zâmbetul ei îmbietor de momire, fățarnicie și abis înșelător.

Dacă privim cu obiectivitate în viața noastră preoțească, vedem că prea des ne încălzim la vatra interreselor noastre lumești. Cu anevoie simțim pe Hristos. Intre El și

